

ΜΗΧΑΝΕΣΑΙ

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΕΤΗΣΙΑ ΚΑΙ ΠΡΟΠΛΗΡΩΤΕΑ ΜΟΝΟΝ : 'Εν 'Αθήναις καὶ ταῖς ἐπαρχ. φρ. 20 — 'Εν τῷ ἔξωτ. φρ. 30

ΑΓΓΕΛΙΑΙ: ἀπαξ ἢ δις, λ. 40, τρίς ἕως ἑκάς λ. 20, κατὰ μῆνα λ. 15, ἔτος ἢ ἑξαμηνίαν λ. 10.

ΓΡΑΦΕΙΟΝ, ὁδὸς Μουσῶν, Ἀριθ. 6, ἀπέναντι τῆς οἰκίας Φιλήμονος παρὰ τὴν πλατεῖαν τοῦ Συντάγματος.—

Β. ΓΑΒΡΙΗΛΙΔΗΣ ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ

ΟΡΟΙ ΣΥΝΔΡΟΜΩΝ

Οἱ ἐγγραφόμενοι νέοι συνδρομηταὶ ἀπὸ 1ης Ἀπριλίου λαμβάνουσι τὰ ἑξῆς βιβλία :

Α'. Ἐκ τῆς ἐν Κωνσταντινουπόλει ἐκδιδομένης Θεατρικῆς Βιβλιοθήκης τὸν Γ'. τόμον ἢ τὸν Δ' ἢ τὸν ΣΤ' *) κατ' ἐκλογὴν ἑξίας ἑκάστον	φρ. 5,50
Β'. Ποιήματα Σουρῆ Α' καὶ Β' Τόμ.	» 5,00
Γ'. Τὰς μέχρι τοῦδε Ἐπιφυλλίδας τοῦ Λυκογιάννη	» 5,00
Δ'. Γελοιογραφικὸν Ἡμερολόγιον τοῦ Μῆ Χάνεσαι (ἐξηνητημένον σχεδὸν) τοῦ 1883	» 2,00
Ε'. Τορπίλλαι , κωμωδία	» 2,00
ΣΤ'. Λουθάρεδον Λόγοι , περὶ τῆς ἡθικῆς τοῦ Χριστιανισμοῦ	» 5,00

Τὸ ὅλον βιβλία φρ. **24,50**

(*) Ἴδου τὰ περιεχόμενα ἑκάστου Τόμου :

ΤΟΥ Γ'. 1) Ἀγγελος μεσονυκτίου, δράμα εἰς πράξεις ἑξ. 2) Ἰωάννα Γρέυ, δράμα εἰς πράξεις πέντε. 3) Ποιμένες τῶν Ἀλπεων, δράμα εἰς πράξεις πέντε. 4) Εἶναι Τρελλή, δράμα εἰς πράξεις δύο. Κωνοῦς Μανδύας, κωμωδία, εἰς πράξιν μίαν.

ΤΟΥ Δ'. 1) Γάμοι τοῦ Ἀττίλα, δράμα εἰς πράξεις τέσσαρας. 2) Φίλιππος ὁ Β', δράμα εἰς πράξεις πέντε. 3) Γάσπαρος ὁ Αὐλικός, δράμα εἰς πράξεις πέντε. 4) Δάφνη, δράμα εἰς πράξεις τέσσαρας.— Δέησις ναυαγοῦ, δράμα εἰς πράξεις πέντε.

ΤΟΥ ΣΤ'. 1) Σωσάννα Ἰμβερτ, δράμα εἰς πράξεις πέντε. 2) Γέρω-Δεκανεύς, δράμα εἰς πράξεις πέντε. 3) Τὸ ἑνσάρκον Ἀγαλμα, δράμα εἰς πράξεις ἑξ. 4) Δαλιδά, δράμα εἰς πράξεις τρεῖς. 5) Ἰωάννα δακρύων καὶ γελῶτων, δράμα εἰς πράξεις τέσσαρας. 6) Περιπέτεια ἐφημεριδογράφου, κωμωδία εἰς πράξιν μίαν.

Η ΠΟΙΜΑΝΤΟΡΙΚΗ ΤΟΥ ΜΗΤΡΟΠΟΛΙΤΟΥ ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΗΣ

Ἔχομεν ὑπ' ὄψιν ἡμῶν ἐν ἰδίῳ φυλλαδίῳ ἐκδοθεῖσαν
«Καλλιρρίκου Μητροπολίτου Θεσσαλονίκης ποιμαντορικὴν

ἐπιστολὴν ἐπὶ τῇ Κυριακῇ τῆς Ὁρθοδοξίας». Ἡ ἐπιστολὴ αὕτη ἐμπνεομένη ὑπὸ τοῦ εὐαγγελικοῦ : Προσέχετε ἑαυτοῖς καὶ παντὶ τῷ ποιμνίῳ, ἐν ᾧ ὑμεῖς τὸ Πνεῦμα τὸ Ἅγιον ἔθετο ἐπισκόπους, ποιμαίνειν τὴν ἐκκλησίαν τοῦ Θεοῦ, ἣν περιποιήσατο διὰ τοῦ ἰδίου αἵματος. Ἐγὼ γὰρ οἶδα τοῦτο, ὅτι εἰσελεύσονται μετὰ τὴν ἀφίξιν μου λύκοι βαρεῖς εἰς ὑμᾶς μὴ φειδόμενοι τοῦ ποιμνίου· καὶ ἐξ ὑμῶν αὐτῶν ἀναστήσονται ἄνδρες λαλοῦντες, διεστραμμένα, τοῦ ἀποσπᾶν τοὺς μαθητὰς ὀπίσω αὐτῶν. Διὸ γρηγορεῖτε.» Ἀπὸ τοιοῦτου πνεύματος ἀγώνος εὐαγγελικοῦ ὀρμωμένη ἡ Ποιμαντορικὴ τοῦ Θεσσαλονίκης ἀποκαλύπτει εἰς τοὺς ὑποκειμένους τῷ Μητροπολιτικῷ θρόνῳ χριστιανούς τὰς κανονοστοιχίας τῶν διαφόρων θρησκευτικῶν προπαγανδῶν, αἵτινες ἐπλημύρισαν τὴν Μακεδονίαν, τῶν παπιστῶν, τῶν οὐνιτῶν, τῶν προτεσταντῶν καὶ τῶν σχισματικῶν Βουλγάρων. Ἡ Μακεδονία βράζει. Ἐπιρροαὶ ἐθνοθρησκευταὶ σταυροῦνται καὶ διασταυροῦνται ἐν αὐτῇ. Μνηστῆρες πολλοὶ συμποσιάζουσι καθώ- ἄλλοτε ἐν τῇ αὐλῇ τοῦ Ὀδυσσεῶς. Ἡ δὲ Πηνελόπη— Μακεδονία χαλᾷ τὸ πρῶτ' ὅτι ὑφαίνει τὴν νύκτα. Ὁ τόπος ἦτο καὶ ἔσται τόπος ἐλληνικός καὶ ὀρθόδοξος. Ἡ θρησκεία δὲν ἐμβολιάζεται ὅπως ἡ δαμαλὶς ἢ ὅπως ἡ νεραντζιά. Ἡ λεμονέα μένει πάντοτε ἡ αὐτὴ τὸν αὐτὸν παράγουσα καρπὸν, ὅσας δὴποτε ἐντομὰς καὶ ἂν τῆς κάρης. Ἄν κενώ- ῃτο νὰ κάμῃ προτεσταντικούς τοὺς Στύλους τοῦ Ὀλυμπίου Διὸς ὁ κύριος Καλαποθάνης μετὰ τὸ κήρυγμά του, θὰ κατορθώσουν καὶ αἱ προπαγάνδαι νὰ σβέσωσι τὰ ἀνεξίτηλα χρώματα τῆς μακεδονικῆς φυσιογνωμίας, χρώματα ὀρθοδοξίας καὶ ἐλληνισμοῦ.

Ἄλλ' ὁ ἀγὼν ἐν Μακεδονίᾳ δὲν εἶνε μόνον θρησκευτικός· ὁ ἀγὼν εἶνε ἐθνολογικός· εἶνε ἀκόμη κατακτητικός· εἶνε ἀγὼν ἐπιβουλῶν, ἀρπαγῆς, διαφθορᾶς συνειδήσεων, μισθώσεως χαρακτήρων. Εἶνε διωγμὸς νέος ἐναντίον τῆς Ὁρθοδοξίας καὶ τοῦ Ἑλληνισμοῦ. Τὸ «γρηγορεῖτε» τοῦ Εὐαγγελίου, ὅπερ ἀναγράφει ἐν τῇ Ποιμαντορικῇ τοῦ ὁ Μητροπολίτης Θεσσαλονίκης, εἶνε τὸ σύνθημα τῆς ἐφόδου τῶν ἐθνῶν καὶ τῶν θρησκευμάτων κατὰ τοῦ ἔθνους καὶ τῆς θρησκείας μας. Ἡ βαρυτέρα ἁμαρτία, ἣν θὰ φέρωμεν ἐπὶ τοῦ τραχήλου μας ἅπαντες, μικροὶ καὶ μεγάλοι, ἄνδρες καὶ γυναῖκες, κυβερνῶντες καὶ κυβερνώμενοι, προϊστάμενοι καὶ ὑφιστάμενοι, εἶνε ἡ πλάνη, ἣν ὅχι τόσο ἐξ ἀγνοίας, ὅσον ἐξ ἐγωῖσμοῦ καὶ ἐξ ὀρέξεων ἡσυχίας καὶ ὕπνου, ὡς συχρὴν ὅσον μορφήν λαμβάνομεν ἀπὸ δεκαετηρίδων ἡδῆ, ὅτι οἱ διωγ-

γμοὶ κατὰ τῶν ἱερῶν τῆς σημαίας καὶ τοῦ σταυροῦ μας ἐπαύσαν, ἅφ' ἧς ἴσως ἀπηλευθερώθη μία πλευρὰ τοῦ Ἑλληνισμοῦ, ἐνῶ τὸ λοιπὸν σῶμα εἶνε ἀκόμη σιδηροδέσιον, τάλαιπωρουμενον, αἰκίζομενον, μαστιγούμενον, διωκόμενον. Ὁ διωγμὸς ὁ πολιτικὸς δὲν ἐπαύσεν οὔτε τὴν ἡμέραν, καθ' ἣν ὑπέγραφον αἱ προστατίδες δυνάμεις τὸ πρωτόκολλον τῆς ἀνεξαρτησίας τῆς Ἑλλάδος, ρωκανίσασαι τὰ ὄριά της ὡς σκώληκες τρωατικοί, περικύψασαι, ἀφαιρέσασαι, ἐλαττώσασαι ὡς γλίσχροι οἰκοδέσποιναι, αἱ ὁποῖαι ἀπεφάσισαν νὰ κάμουν ἐλεημοσύνην! Ὁ διωγμὸς ὁ πολιτικὸς ἔκτοτε ἐξηκολούθησε διὰ τῆς φοβερᾶς ἀντιπολιτεύσεως, ἣν ἔκαμαν τοῦ τάλαιπώρου Ὁθωνος, περιβληθέντος ὄχι πορφεύραν καὶ βύσσην ἡγεμόνος βασιλεύοντος ἐπὶ λαοῦ ἐλευτέρου, ἀλλὰ τὸ ἔνδυμα τοῦ ἀγῶνος, τὴν φουστανέλλαν, ὡς ἀνωτάτου ὀπλαρχηγοῦ, ἀνακωχὴν μόνον, ὄχι ὁμῶς καὶ εἰρήνην, μετὰ τοῦ ἐχθροῦ συνομολογήσαντος.

Ὁ πολιτικὸς διωγμὸς ἐξηκολούθησεν ἀμείλικτος καὶ μετὰ τὴν Ἑθνοσωτήριον, ἣν δὲν γνωρίζομεν πῶς θὰ κρίνῃ μία ἐθνικὴ ἱστορία, διὰ τοῦ μανιῶδους ἀποκλεισμοῦ ἐκ τοῦ ἑλληνικοῦ θρόνου παντὸς ὑποψηφίου μεγάλης δυνάμεως, ἵνα καταπατηθῶσι ἐν τῷ προσώπῳ ἀσκήμου ὑποψηφίου τὰ μέγала τοῦ ἔθνους ὄνειρα καὶ αἱ δίκαιαι αὐτοῦ ἀξιώσεις. Ὁ διωγμὸς ἐξηκολούθησεν διὰ τῶν ξένων συμβουλῶν πρὸς τὸ ἑλληνικὸν Στέμμα, τὸ ὁποῖον διετέλεσεν ἀδρανές, ἀδιάφορον, μικρὸν, εὐτελές, ταπεινὸν μέχρι τοῦδε. Ὁ διωγμὸς κατὰ τὴν ἀνατολικὴν κρίσιν τοῦ 1876 ἐξηκολούθησε καὶ διὰ τῆς Ἀγγλίας τοῦ Γλάδστωνος καὶ διὰ τῆς Ἀγγλίας τοῦ Δισραέλη καὶ Δέρβη, καὶ διὰ τῆς Ρωσίας τοῦ Ἰγνατιεφ καὶ διὰ τῆς Ρωσίας τοῦ Γορτσακῶφ, καὶ διὰ τῆς Γαλλίας τοῦ Βάδδигκτων καὶ διὰ τῆς Γαλλίας τοῦ Σαιντιλιερ, καὶ διὰ τῆς Αὐστρίας τοῦ Ἀνδράση καὶ διὰ τῆς Αὐστρίας τοῦ Καλινώκη. Εἰς τὸν νοῦν τοῦ Βίσμαρκ ἡ Ἑλλάς ἦτο ὁ Δεληγιάννης, ἄνθρωπος ἀναγινώσκων τὸν Ὁμηρον ἐν τῷ Συνεδρίῳ τοῦ Βερολίνου.

Τί δὲ νὰ εἰπώμεν περὶ τοῦ θρησκευτικοῦ διωγμοῦ κατὰ τῆς ὀρθοδοξίας; Ἀπὸ τῶν αἰσχυρῶν ἐκείνων τῶν πρὸ τῆς ἀλώσεως χρόνων, καθ' οὓς εἰς τὸ ψυχορραγοῦν ὀρθόδοξον Βυζάντιον ἐδίδετο χριστιανικὴ τῆς Δύσεως βοήθεια ἐπὶ ἀγορᾷ τῆς ὀρθοδοξοῦσης ψυχῆς του, μέχρι τῆς χθες, καθ' ἣν ὅλαι αἱ δυνάμεις ὑπεδοήθησαν τὸν Ἰγνατιεφ διὰ ν' ἀποσπάσῃ ἐκ τῶν τρεμουσῶν χειρῶν τῆς Πύλης τὸ φερμάνιον τὸ ἰδρῶν τὴν Βουλγαρικὴν ἐξαρχίαν, τὴν πρώτην αὐτὴν ἐκδοσιν τῆς συνθήκης τοῦ ἁγίου Στεφάνου, τὴν ὁποίαν ἀφοῦ ὑπέγραψεν ἐπεφώνησεν ὁ Μεφιστοφιλὴς ἐκεῖνος τῆς ρωσικῆς διπλωματίας: «Καὶ τώρα οἱ Ἕλληνες ἄς ἔλθουν κολυμβῶντες εἰς τὴν Κωνσταντινούπολιν;» Διότι αὕτη ἦτο ἡ οὐσία τῆς συνθήκης ἐκείνης. Νὰ χρησιμεύσῃ ὡς σάββανον τοῦ ἑλληνισμοῦ. Εὐτυχῶς δὲ μετὰ τῶν ἀπωτέρων συμφερόντων μας ἐταυτίζοντο τὰ ἐγγύς συμφέροντα τῆς Ἀγγλίας, καὶ ἡ μακαρία χεὶρ τοῦ Δισραέλη ἔσχισε τὴν συνθήκην ἐκείνην· ἀλλ' ὁ θρησκευτικὸς καὶ πολιτικὸς διωγμὸς δὲν ἐκοράσθη. Τὴν ἐσχάτην ὥραν μᾶς ἐγκατέλιπεν ὁ Γλάδστων καὶ ἐμείναμεν ἔξω τῆς Πρεσβείας καὶ ἔξω τῶν Ἰωαννίνων. Οἱ ὁμόθησκοι δὲ τοῦ Γλάδστωνος, τοῦ ἔχοντος υἱὸν ἐφημέριον, τὸν αἰδεσιμώτατον Στέφανον, μᾶς πολεμοῦσι θρησκευτικῶς ἐν Μακεδονίᾳ. Τούτοις προστίθενται ἡ Αὐστρία μὲ τοὺς Οὐνίτας της, ἡ Ρωσία μὲ τοὺς Βουλγάρους της, ἡ Ρουμανία μὲ τοὺς Βλάχους της.

Ἐχει δίκαιον ὁ Θεσσαλονίκης Καλλίνικος νὰ ἀντλή θάρρος ἀπὸ τῆς γραφικῆς περιπαθείας, δικαιολογῶν τὸν διωγμὸν διὰ τοῦ: «Ὁν ἀγαπᾷ Κύριος, παιδεύει». Ἀλλ' ἡ αὕτη Γραφή, ἡ τὴν ὑπομονὴν ἐμπνέουσα: ἐμπνέει ἐπίσης καὶ τὴν

ιδεάν τῆς ἀμύνης «Κυκλώσαντες ἐκυκλώσάν με, καὶ τῷ ὀνόματι Κυρίου ἡμυνάμην αὐτοῖς»,

Δι' ὅλης τῆς ποιμαντορικῆς ἐπιστολῆς τοῦ ἀξίου Ἱεράρχου τοῦ ἐνδόξου θρόνου τῆς Θεσσαλονίκης διήκει ἡ ιδέα τῆς ἀμύνης. Εἰς τοῦτο καλεῖ τοὺς ὑπὸ τὴν πνευματικὴν ἡγεμονίαν αὐτοῦ ὑπηκόους. Ἄμυναν κατὰ τῶν παπιστῶν, ἄμυναν κατὰ τῶν προτεσταντῶν, ἄμυναν κατὰ τῶν σχισματικῶν. Καὶ ἀναλύει ἐν εὐροίᾳ λόγου καὶ εὐαγγελικῇ σοφίᾳ τὰς πλάνας τῶν αἱρέσεων, στηρίζων τὸν λαὸν τοῦ ἐπὶ τῶν βάσεων τῆς Ὀρθοδοξίας. Δὲν μεριμνᾷ δὲ μόνον ὁ πνευματέμφορος ἱεράρχης περὶ τῆς πίστεως μόνον, ἀλλὰ καὶ περὶ τῆς γλώσσης, διότι ἡ πίστις ἀνευ τῆς γλώσσης εἶναι νεκρά. Ἄν εἶναι ἡ πίστις τὸ αἶσθημα, ἡ γλώσσα εἶναι ὁ νοῦς. Καὶ ἡ Ὀρθοδοξία δὲν θέλει κτήνη πιστεύοντα, ἀλλὰ πνεύματα ἀγαπῶντα τὸν πλησίον.

Εἶναι ὅλη εἰς δόξαν καλλίνικον αὕτη ἡ περὶ γλώσσης παράγραφος τοῦ Μητροπολίτου Θεσσαλονίκης Καλλίνικου:

«Ἐτεροι ἐπιτίθενται κατὰ τῆς ἱερᾶς τῆς ἐκκλησίας ἡμῶν πγλώσσης, νομίζοντες ὅτι σὺν αὐτῇ ῥᾶν αὕτη ἀποβάλλει καὶ τὴν τῶν πατέρων πίστιν. Ἀλλ' οἱ δαίλαιοι ἀγνοοῦσιν ὅτι οὕτω πρὸς κέντρα λακτίζουσι. Τὴν γλῶσσαν ἐκείνην, τὴν ἐξικνουμένην εἰς τὸ ἄκρον ἄωτον τῆς τελειότητος· τὴν γλῶσσαν, ἐν ᾗ ἔγραψαν ὁ Ὁμηρος, ὁ Σοφοκλῆς, ὁ Θουκυδίδης, ὁ Πλάτων, ὁ Δημοσθένης καὶ τόσοι ἄλλοι διδάσκαλοι τοῦ ἀνθρωπίνου γένους· τὴν γλῶσσαν, ἣν ὁ Θεὸς ἐξελέξατο, ὅπως ἐν αὐτῇ κηρυχθῇ τὸ Εὐαγγέλιον, ἀναπτυχθῇ ἡ ὅλη χριστιανικὴ θεολογία καὶ συνταχθῶσι τὰ ὑδόγματα καὶ θεοπύσματα τῶν ἁγίων Οἰκουμενικῶν Συνόδων· τὴν γλῶσσαν, ἣν πάντες οἱ αἰῶνες ὑπέλαβον θεῖαν· τινα καὶ θειάζουσι καὶ ἡ, μετὰ τὸ Εὐαγγέλιον, ὀρεῖται πᾶντα τὰ ἔθνη τὴν ἡμερότητα καὶ τὸν πολιτισμὸν αὐτῶν, θεωροῦντα αὐτὴν ἀείποτε τὸν ἀκρογωνιαίον λίθον τῆς παιδείας αὐτῶν· τὴν γλῶσσαν, λέγομεν, ταύτην οὐκ ἀκνοῦσιν οἱ ὑπεναντίοι καταπολεμῆσαι, εἰδότες κάλλιστα ὅτι ἐν αὐτῇ προσβάλλουσι τὸ ὀχυρώτατον προπύργιον αὐτῆς ἡμῶν τῆς πίστεως. Ἀλλ' ἡμεῖς οὐδαμῶς οὐδέποτε ἀποχωρισθησόμεθα οὔτε ταύτης οὔτε ἐκείνης. ὦ! αὐτὰ τὰ ὀστά τῶν πατέρων ἡμῶν συνταραχθήσονται ἐν τοῖς τάφῳ, ἂν ποτὲ ἡμεῖς, ὁ μὴ γένοιτο, ἀσέβησωμεν ἐπὶ τοσοῦτον εἰς τὴν μνήμην αὐτῶν, ὥστε προδοῦναι καὶ τὴν γλῶσσαν καὶ τὴν πίστιν, ἐν ᾗ ἐγεννήθησαν, ἔζησαν, ἀπέθανον. Ἔστι δὲ τις μείζων ἀσέβεια ἢ τὸ νομίζειν ὅτι ἐκεῖνοι ἐεῦρηντο ἐν τῷ ψεύδει καὶ τῇ πλάνῃ, ἐξ ἧς ἡμεῖς δῆθεν σωζόμεθα ἀποβάλλοντες τὴν γλῶσσαν καὶ τὴν πίστιν αὐτῶν, οὕτω δὲ θέλει ἀποχωρισθῆναι αὐτῶν καὶ ἐν τῷ νῦν καὶ ἐν τῷ μέλλοντι αἰῶνι;»

Ἀλλ' ἡ φωνὴ τοῦ Θεσσαλονίκης δὲν ἀπευθύνεται πρὸς τοὺς Ὀρθοδόξους μόνον καὶ Ἕλληνας Μακεδόνας· ἀπευθύνεται πρὸς ἅπαντας τοὺς ἐν Χριστῷ καὶ ἑλληνισμῷ πιστεύοντας, καὶ ἡ φωνὴ αὕτη θέον νὰ ἐμφωλευσῇ εἰς τὰ στήθη ἡμῶν, νὰ τὴν ἀκούωμεν πάντοτε ὡς προσευχὴν, νὰ τὴν ὑπακούωμεν ὡς προσταγὴν, νὰ τὴν αἰσθανώμεθα ὡς φίλτρον καὶ νὰ τὴν φυλάττωμεν ὡς σύνθημα τῆς θρησκευτικῆς καὶ ἐθνικῆς ἡμῶν ἀμύνης.

Καλιδάν